

Af Kirkegaard (KF) og Charlotte Antonsen (V) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 26/10 93. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/11 93).

Begrundelse

Kirkegaard (KF):

Efter at EF's Ministerråd i efteråret 1989 vedtog det såkaldte sociale charter og Kommissionen efterfølgende lancerede sin handlingsplan, har der været udfoldet store anstrengelser for at virkeliggøre EF's sociale dimension.

Når man i dag fire år senere gør status over arbejdet, går man vist ikke nogen for nær ved at konstatere, at de reelle resultater, der er opnået, er relativt beskedne og slet ikke lever op til de ambitioner, man havde i Kommissionen for fire år siden.

Årsagen til de beskedne resultater er dels, at man klart undervurderede, hvor forskellige traditionerne på arbejdsmarkedet var og er i medlemslandene, dels at Kommissionen fremsatte forslag, som var meget detaljerede og ikke tilstrækkeligt gennemarbejdede.

Nu skal arbejdet videreføres efter de nye principper i Maastricht-traktaten og den tilhørende sociale protokol og i øvrigt under skyldig hensyntagen til konklusionerne fra Edinburgh.

På denne baggrund ønsker forespørgerne nogle klare meldinger fra regeringen om, hvordan regeringen forholder sig til de ganske mange spørgsmål, der trænger sig på, når de nye procedureprincipper skal føres ud i praksis.

Det danske udgangspunkt må være, at det er en vital dansk interesse at fastholde den danske model med overvejende aftaleregulering frem for lovregulering.

Det forudsætter imidlertid, at nærhedsprincippet kommer til at fungere i praksis, og at parterne på arbejdsmarkedet på såvel europæisk som nationalt niveau får en reel chance for at vise, at de selv kan løse opgaverne.

At det kommer til at gå sådan, er ingen selvfølge. Danmark vil givetvis komme under pres, når meget ivrige europæere i den gode sags tjeneste vil presse regulering igennem uden at tage større hensyn til de måske lidt besværlige procedureregler, som Danmark møjsommeligt har forhandlet sig frem til.

Vi håber, at regeringen har klare og præcise svar på disse spørgsmål.

Anden næstformand (Grove):

Jeg må bede om ro i salen!

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

På regeringens vegne vil jeg takke forespørgerne for denne lejlighed til at følge den netop afsluttede Unionsdebat op med dette centrale emne: Unionens sociale dimension.

Der er ingen tvivl om, at arbejdsmarkedspolitikken får større vægt og betydning i det fremtidige europæiske samarbejde, i øvrigt i fuld overensstemmelse med den europapolitiske linje, som et bredt flertal her i salen netop har tilsluttet sig.

En ordentlig samfundsudvikling fordrer balance mellem økonomiske og sociale hensyn. Økonomisk vækst og fremgang i beskæftigelsen må gå hånd i hånd med gode vilkår for arbejdstagerne. Den såkaldte sociale dimension, som er den arbejdsmæssige og sociale afbalancering af det indre marked, er derfor nødvendig i det fremtidige EU-samarbejde. Den fulde positive effekt af det indre marked for samfundsökonomien, for industri og erhvervsliv opnås først, når arbejdstagerne sikres gode arbejdsbetingelser i hele Unionen. Sociale og økonomiske hensyn må sidestilles.

Den danske arbejderbeskyttelse er på et højt niveau. Det har taget år, og det har krævet omkostninger. Vores samarbejdspartnere skal bringes op på samme niveau af hensyn til arbejdstagernes sikkerhed og sundhed og af hensyn til virksomhedernes konkurrenceevne. Problemet er grænseoverskridende, og det kræver fælles løsninger. Også den tidligere regering udfoldede aktive bestræbelser i EF for at sikre arbejdstagerne i takt med det indre markeds gennemførelse, først med fællesakten, der styrkede arbejdsmarkeds- og socialpolitikken, dernæst med støtten i 1989 til vedtagelse af pagten om de grundlæggende arbejdsmarkeds-mæssige og sociale rettigheder.

Under forhandlingerne om Maastricht-traktaten støttede et bredt flertal i Folketinget den yderligere styrkelse af den sociale dimension, som blev resultatet. Selv om Storbritannien i sidste ende valgte at stå uden for de nye fælles regler, har vi med Unionstraktaten fået instru-